

— A nagyságos asszony emléke végett! — mondta, mikor Bodnai kérdőn ránézett. Hát igen. Ez maradt Mártából. Magányában, unalmában, lassanként kissé kedvelni kezdte az agavét. Útban van, izléstelen a lombdős vidéken, de van! Tizenötéve, tizenhatéve, tizennyolcéve, húszéve, van! Megvolt az agavé akkor is, mikor szerették egymást. Mikor Lacika született. Marika négyéves korában félt tőle, és rettegésében, hizelegve „agajé nélinek” szólította.

Mikor Molnár elment, leült átnézni egy jelentést arról, hogy megnyit pusztultak az idei fagyok miatt a facsemeték. Gondolkozott s maga elé nézett, a növényre. Egy kissé hasonlít ennek az agavénak a jellege Mártára, gondolta, s utána nyomban: No tessék! Most én atropomorfiázok — egy növényt!

— Tegye be az ajtót! — ordított hirtelen Karánéra —, húsz fok mínusz van odakint. Nem érti? Meghül az agavé.

Az öregasszony felhorkant:

— Az imént meg azt tetszett mondani, hogy azért, amiért hideg van, szellőztetni is kell.

Bodnai a félig nyitott ajtót nézte s felugrott. A küszöbtől arasznyira egy girhes őz állott reszketve.

— Menjen, menjen Karáné — mondta.

— Csak nem akar szénát adni neki? — mormogta Karáné, mert amint átment a verandán a konyha felé, ő is meglátta az őzet. — Elfogyott az állomány, mérnök úr, most már a lónak sincsen! — S hangosan betette maga mögött az ajtót. Az őz megrettent az ajtócsapásra és elrohant. De húsz méternyire a verandaajtótól megállt. Ingó fülekkel, ránkatozó pofával visszafelé szimatolt. Bodnai végtelen lassúsággal tágasabbra tárta a veranda ajtót. Nesztelenül a kályha mellé húzódott.

Meglátta az agavét az üvegajtón át, állapította meg magában. Nem tudom, gondolta, milyen savakat termel ez a növény, de zöld.

Az őz vánszorogva, meg-megállva az ajtóig óvakodott. Bekukkantott, de hogy Bodnai állt, mint a szobor a kályhától félig takartan, hirtelen vakmerően beugrott és két hatalmas tüske között nekiesett az agavé legszélső, kemény levelének. Tenyérynit kievett belőle, aztán a hangosabbat lélegző férfira bámult és kirohant.

Bodnai alaposan megfigyelte az őz bőrének minden foltját. Ha nem döglük bele s visszajön, merengett, de miért is döglene? Az éhség bizonyára nemcsak vakmerőségre hajt. Valószínű, hogy a szervezet is résen van. S nyomban kitermeli azt, ami ezt a szokatlan eledelt emészthetővé teszi. A széna tényleg elfogyott ezen a mindennél hosszabb télen.

Másnap kitetette őz-teleltetőnek a húsz év emlékeit idéző agavét.

Az egyetemes egyház szelleme, ime a lelünk lelke. Lépjünk hát közösségbe az összes szent lelkekkel és imádkozunk ma azokért a lelkekért, akik szenvednek; oldjuk fel őket vágyaik alól, vásároljuk vissza, amit elvesztenek, hogy visszaadjuk azt nekik és visszaadjuk a mi isteni főnk Testének, Működünk közre a megváltó műben, nem a lényegében, hanem az alkalmazásában; gyorsítsuk az isteni vérkeringést a beteg tagokban.

MAURICE BLONDEL gondolataiból